
Jak se kráčí v dimenzi
Martin
Tonár Ml.

1. Kapitola 1 - Hlas

Dívka otevřela oči. To první, co uviděla, bylo čisté krásné nebe. Tak jasné, modré a bez mraků. Avšak na obloze chyběl zdroj záře, který k obloze neodmyslitelně patří. Slunce, pán života, světla a nebes, vskutku, nikde nebylo. A přece obloha jasně zářila, jako by na ní přece jen bylo. Dívka se posadila a podívala se kolem sebe. Byla na pláži. Napravo od ní bylo moře, rozbouřené a pro dívku neznámé. Nalevo se nacházelo něco jako obří kamenná zeď, která jako by oddělovala pláž od zbytku pevniny. Byla vysoká tak, že nebyl vidět její konec. Dívka se postavila a rozhlédla se k moři. Voda byla rozbouřená, avšak žádný vítr nevál. Šum vody zněl tak klidně, tak melodicky.

„Kde to jsem?“ zeptala se dívka, i když věděla, že na její otázku momentálně nikdo neodpoví. „Proč mám na sobě bílé šaty?“

„Bílá znamená čistotu.“ řekl velmi hluboký hlas, který přišel z moře. „Apoleno! Vítej v Dimenzi!“ Dívka se zděsila a následně se pokusila utéct. Nemohla. Jakoby její nohy byly připoutány, avšak nebyly. Zatímco se dívka snažila utéct, hlas začal promlouvat dál. „Neboj se! Jsi v bezpečí. Toto místo ti neublíží. Nemusíš se bát ani mě.“ Dívka z plných plic vykřikla k moři: „Kdo sakra jsi a proč mě oslovuješ Apoleno?!“ Chvíli bylo ticho, až znepokojivé ticho. Jen šum vody vyplňoval to prázdno v dívčiných uších. Hlas se ozval tentokrát ze strany od zdi. „Mé jméno není důležité. Vlastně nevím, jestli nějaké mám. Apolena. Toť tvé jméno, krásná panno!“

Apolena se podívala ke zdi, avšak nikdo tam nebyl. Jakoby to byla pouze halucinace. Jenže nebyla. Hlas se opět ozval, tentokrát opět z moře.

„Nemůžeš se pohnout? Můžeš, jen tvé vědomí říká, že tu chceš být

a mluvit se mnou.“

Apolena se podívala na stranu k moři, opět nic. Nikdo tam nebyl.

„Proč se mi neukážeš? Pouze tě slyším, ale nevidím.“ řekla Apolena.

„To je složité.“ pronesl hlas. „Má podoba je i pro mě neznámá. Já nejsem fyzická bytost. Já nejsem člověk. Já jsem abstrakt. Abstrakt nikdo nevidí, abstrakt musíš cítit. Jsem pocit.“

„Tak proč tě slyším?“ zeptala se Apolena.

„Protože tvé vědomí chce, abys mě slyšela. Vědomí, i když se může člověk jakkoliv snažit, nakonec nikdy neovládne.“ odpověděl hlas.

Apolena se snažila pohnout z místa, ale stále jí to nešlo.

„Kde to jsem?“ zeptala se. „Toto místo neznám.“

Hlas se ozval opět od zdi. „Říkal jsem to. Jsi v Dimenzi. Dimenze je-.“ na chvíli bylo ticho, jakoby ho někdo přerušil. „-brána. Dimenze je brána. Moře je cesta, za zdí je něco, co by chtěl každý. Teď si daleko před bránou. Na pláži. V Dimenzi. Zvláštní že?“

„Co je za tou zdí?“ zeptala se Apolena. Nikdo tentokrát neodpověděl. Bylo ticho, dlouhé ticho. Apolena se snažila pohnout a tentokrát se jí to podařilo. Udělala pět kroků dopředu, pak dva dozadu. Pak se otočila, jakoby udělala piruetu a opět udělala pět kroků dopředu. Apolena však

stále chtěla vědět, co se nachází za tou zdí. Zastavila se a opět se zeptala. „Co je za tou zdí?“ Nic, jakoby hlas zmizel nebo jakoby dělal, že neexistuje.

„Co je za tou zdí?“ zeptala se Apolena potřetí.

Hlas se konečně ozval, ale zněl vystrašeně. Nezněl tak klidně, jak zněl původně.

„Apoleno, na to je těžká odpověď. Ale když to chceš vědět, tak ti to řeknu. Za zdí je to, co chceš. Co si přeješ nejvíce. Víc říci nemůžu, Ne že bych nechtěl, ale nemůžu.“

„Co mám dělat, abych se za tu zeď dostala?“ zeptala se Apolena.

„Dojít k Fontáně, ale pro své dobro, nedělej to!“ odpověděl hlas.

„Proč ne? Co se mi může stát?“

„Po cestě nic, avšak na jejím konci jde o vše.“

„Proč nemám jít k té Fontáně?“

„Říkám to, jde o tvé dobro!“

„Mé dobro je stejně bezcenné, jako jsem já. Prosím hlase, kudy k Fontáně?“

Hlas se na chvíli odmlčel a poté poklesle odpověděl.

„Stále rovně po pláži.“

„Děkuji. Ráda jsem tě poznala, i když ani neznám tvé jméno.“

Apolena vyrazila dopředu po pláži, pomalou a šoupavou chůzí. Hlas na ní však z dáli volal. „Už vím své jméno! Už vím své jméno! Mé jméno je….“domluvit však nestihl. Hlas pominul a nastalo dlouhé ticho. Jediné, co Apolena slyšela, byl šum vody.